

Iréne Slättengren vill ha ett Smedstad för alla

I september 2004 skrev Iréne Slättengren in sig i den svenska idrottshistorien då hon blev den första svenska ryttaren som vann OS. Hon lämnade Aten med två guld i Paralympics.

Överallt i det röda huset på östgötasläätten syns spår av de där magiska septemberdagarna i Aten 2004 - lagerkransarna hänger på den stora tavlan, i prisskåpet har medaljerna hedersplatsen och i hallen möts man av två ”Grattis till OS-guldet”-tavlor.

För elva år sedan blev Iréne Slättengren historisk när hon som första svenska ryttare vann OS-guld. Dubbelt upp dessutom. Men det var nära att det aldrig blev något olympiskt spel för Iréne. Under våren 2004 blev hon uttagen till att representera Sverige vid Paralympics i Aten. Men hon hade ingen häst. Efter ett telefonsamtal till Sofia Möller fick Iréne låna hästen Larino. De fick några träningsveckor tillsammans före spelen.

- Första gången vi red tillsammans klickade vi, säger Iréne.

”Det här var min medalj”

I OS tävlade ekipaget i dressyr och Kür – dressyr till egenvald musik. Fokus låg på Kür, som låg senare i tävlingsprogrammet. Först skulle bara dressyren ”klaras av”. Hon säger att känslan de hade var att det var vilken tävling som helst, inte ett OS. Trots några små missar vann Iréne och Larino stort. Och bärgade det första svenska ryttarguldet i OS- och Paralympicssammanhang.

- Att det var det första guldet på hästsidan tycker jag var fantastiskt.

Redan i inledningen av Kürprogrammet kände hon att allt stämde. Det fick henne att slappna av, hon nöjt och tillsammans med Larino krossade hon allt motstånd. Och glädjen hon kände över den guldmedaljen ...

- Det kändes så stort för det här var min medalj. Den som jag kämpat för.

Här ändrades tillvaron för audionomen Iréne. Hon blev uppmärksam i tidningar, radio och teve. Hon prisades på Topp 100-galan med titlarna Årets idrottsskvinna och Årets handikappidrottare 2004. Hon trodde att uppmärksamheten skulle ebba ut efter ett halvår. Men fortfarande, elva år senare, vill många höra hennes guldhistoria.

- OS-gulden har inte stigit mig åt huvudet, jag är inte sådan som person. Däremot gillar jag att träna, att ta ut mig och utvecklas.

Spader Ess och Mauritz

Iréne lider av Postpolio vilket medför svaga muskler och dålig balans. Hon har varit sjuk sedan barnsben men ändå kom förslaget om att tävla i handikappklass som ett slag i ansiktet.

- Jag trodde att jag var för frisk för det, jag var ju inte så dålig som de funktionshindrade jag hade sett på ridskolan, berättar hon.

Hennes Kürresa började med hästen Spader Ess. Han blev 19 år och tillsammans har de både SM-guld och silver, och internationella placeringar. Både i frisk- och handikappklass.

- Han var en riktig gentleman. Med honom gjorde jag min första Kür. I Nederländerna, vi blev trea.

Stallen intill huset huserar cirka 50 hästar. En av dem är Irénes häst – Mauritz. En 20-åring valack i sina bästa år. Egensinnig, som kan bli sur vid tillsägningar men Iréne beskriver honom som sin läromästare. Tillsammans har de en lång karriär krönt med flera medaljer i alla dess valörer och internationella placeringar. Men även om det på senare år inte har blivit så många tävlingar för Rappestad-ryttaren rider hon mycket – hemikring.

- Hästryggen är min ventil. Det spelar ingen roll hur trött jag är efter jobbet, ut i stallet måste jag i alla fall och det ger mig någon andlig kraft av att vara där tillsammans med hästarna.

”Rio vore ju roligt”

Efter guldframgångarna i Aten har det inte blivit något mer OS för Iréne. Inför 2008 i Peking skadades hästen och till London-OS 2012 kvalade Sverige inte in. Nästa år står Brasilien och Rio de Janeiro som OS-värd. I dagsläget står hon utan häst och sponsorer som gör det möjligt med en OS-start. Men ...

- Det vore ju roligt att följa med till Rio, skulle möjligheten dyka upp skulle jag säga ja, säger Iréne.

Smedstad – ett lyft

Iréne är en av tio idrottsambassadör i Linköpings kommun. Ett uppdrag som innebär att marknadsföra och stärka Linköping som idrottsstad. Här spelar Smedstad Ridsportcenter en stor roll. Iréne har varit med i förarbetet till anläggningen, redan vid ritbordet, för att göra Smedstad tillgängligt för alla. Oavsett funktionsnedsättning.

- Det måste finnas slinga för hörselskadade, ljus och ljud är viktigt liksom hissen och dess placering. För de synsvaga bör markmarkeringar finnas.

Hon beskriver Smedstad som ett lyft för hästarna.

- Det är viktigt med god djursyn och här kommer hästarna ha det bra. Det är en jättefin anläggning och roligt med placeringen då det där förr fanns ett militärt stall.

Kortfakta

Namn: Iréne Slättengren

Bor: Vikingstad

Arbete: Audionom inom hörselvården på Universitetssjukhuset i Linköping

Största intrycket under OS 2004:

Att se medtävlanden med undermåliga hjälpmedel, men att hjälpmedlen ändå funkade väldigt bra. Då insåg jag hur bra vi har det i Sverige.

Kuriosa: Född i Sundsvall och pappans jobb inom det militära tog familjen ner till Linköping. År 2012 fick hon Svensk Ridsports hederstecken Stor Grabb ur Drottningens hand för dem dubbla OS-gulden och övriga framgångar inom handikappidrotten.

Text och bild: Hanna Borglund – Lejonfastigheter